

Iemand reageerde op mijn meditatie over Titus 3 vers 5:

Geachte heer Kleen,

Na dit stukje zal ik mijn mening geven. Het valt mij allereerst op dat u intelligent verbanden kunt leggen in de Bijbel. Ik vermoed uit uw schrijven dat u de vierschaar echt beleefd hebt. Toch wil ik dit zeggen. In uw schrijven komt steeds het woord berouw voor, en dat voor de vierschaar. Wij weten uit de Bijbel dat wij door de schrik des Heeren bewogen worden tot het zaligmakend geloof. Voor de wedergeboorte is er alleen een zondebesef en een daarmee gepaard gaande schrik voor de Heere. Maar het berouw bewaart God voor na de wedergeboorte. Efraïm zegt: "Nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad." Berouw is al een teken van wedergeboorte, de droefheid naar God die een eigenschap is van het zaligmakend geloof. Als u voor uw vierschaar ervaring berouw ervaren heeft, was u al wedergeboren, al wist u het zelf niet. Dan was de band tussen God en u al gelegd. En als iemand nou wederom geboren wordt, al zou hij of zij het zelf nog niet weten, is het dan niet dat ze gestorven zijn aan de zonde en hun leven met Christus verborgen is in God?

Ik geloof dat een ieder die hongert en dorst naar gemeenschap met God en vergeving van zonden al genade heeft. Mijn wereldbeeld verandert zelfs de laatste tijd. Ik kom overall mensen tegen die hongeren en dorsten. En is dat dan verkeerd? Of zal God die honger en dorst dan afwijzen en niet verzadigen wat Hij beloofd heeft? Nee, God zal een eenvoudig en ernstig gebed verhoren. Dat eenvoudige gebed zal al uitlopen op de eeuwige zaligheid. U hebt er waarschijnlijk lang over moeten doen met uw vierschaarervaring, u hebt ook de genade gekregen, maar zo is God een God die Zijn genade aan zovelen geeft. "Uw hart worde niet ontroerd... In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, anderszins zo zou ik het u gezegd hebben." Wij reizen naar een heerlijke eeuwige toekomst. Christus is geen arme Bruidegom, maar een rijke Bruidegom. De eeuwigheid zal openbaren, hoevelen, ondanks alles, toch tot Christus gekomen zijn.

Hoogachtend,

Arie

Beste Arie,

Het wettische berouw (onder de Wet) beweent de bedreven zonden voor God.

Het Evangelische berouw (onder het Evangelie) beweent de vergeven zonden aan de doorboorde voeten van Christus.

Hoevele malen heb ik dit in mijn schrijven niet herhaald...?!

Wat je verder over de wedergeboorte probeert te stellen, wellicht vanuit de leer waarin je geboren bent, moet je proberen te bewijzen vanuit de rechtvaardigingsleer van der apostelen.

Hartelijke groet,
DJK

Geachte heer Kleen,

Berouw is berouw, berouw is droefheid naar God. Daar leert de Bijbel geen onderscheid in. De Heere Jezus Zelf leert dat het zalig is om te hongeren en te dorsten naar de vergeving van zonden, want ze zullen eeuwig verzadigd worden. Als Paulus schrijft over de rechtvaardiging, schrijft hij dat wij gerechtvaardigd worden door het geloof of dat wij de toeleiding=onmiddellijke vergeving hebben door het geloof. Romeinen 5:2. Hij schrijft tegen de standenleer dat de rechtvaardigheid van God komt tot allen en over allen die geloven, want er is geen onderscheid. Nergens in de Bijbel vinden wij een onmiddellijke vierschaarervaring. De Heere had het toch wel mogen zeggen en mogen benoemen als de enige weg tot genade de vierschaar was? Ja, bij Jozua de hogepriester komen wij een visioen tegen. Wat er van Jakobs rechtvaardiging gezegd wordt, wijt ik aan inlegkunde. Jakob was in Bethel al een kind van God. En zo kan ik doorgaan. Christus heeft met Zijn komst de vrede beloofd aan Jood en heiden. Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te zijn. Hoe vaak worden we genodigd om op dit moment met God in een verbond te komen? In de vierschaartheorie wordt de hele rechtvaardiging uit zijn verband gehaald, en opgeplakt aan een ervaring. Maar wij worden zelf genodigd om met God te rechten. Onze taak is om God lief te hebben, om wie Hij is. "Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking." We zijn zalig als we de Heere Jezus Christus liefhebben. Wil je mij wijsmaken, dat ik, als liefhebber van de Heere Jezus Christus, en zonder vierschaarervaring, verloren zal gaan? Die vierschaarervaring heb ik niet nodig en

zal bij mij ook nooit meer komen. Daarvoor is bij mij geen nood. Ik ervaar nu vrede met God. God spreekt er ook van. Moet ik dan twijfelen en in ellende blijven? Van de rechtvaardigende wedergeboorte wordt gezegd dat die is als de wind. We weten niet waar die vandaan komt, en waar die heengaat, maar uit de vruchten blijkt of iemand wederomgeboren en gerechtvaardigd is.

Hoogachtend,

Arie

Beste Arie,

Er is een toeleidende weg tot de Weg, tot de Waarheid en tot het Leven in Christus Jezus. Maar deze toeleidende weg is de Weg zelf nog niet, Arie. Die toeleidende weg duurde bij de moordenaar slechts een paar uur, bij de stokbewaarder wellicht nog korter, bij Saulus van Tarsen duurde het drie dagen, en bij de bloedvloeiende vrouw duurde het twaalf jaar voordat zij aan het einde van de wet was gebracht, Rom. 10:4. Bij mijzelf duurde het vijftien jaar. Na tien jaar kreeg ik vanuit het diensthuis der zonden een zicht en betrekking op Christus, Die me pas na vijf jaar geschonken werd toen ik geheel verdronk in het badwater der wedergeboorte, waarna ik met Hem uit dit badwater mocht opklimmen door het zaligmakende geloof in Hem. *“Neemt, eet, dit is Mijn Lichaam...dat voor u verbroken is....Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.”* Stel jezelf nu eens de volgende vraag, Arie. Waar en op welk moment in je leven viel de oorzaak/de reden van je geestelijke doodstaat (= zondenlast) van je rug af, waarop je vrede met God mocht vinden door het zaligmakende geloof in Christus. Het gaat niet om de diepte van deze doorleving. Het moet zo diep gaan, dat het onleefbaar en onhoudbaar werd om te leven in het diensthuis der zonden. Trap en mate alleen Gode bekend. Bedenk dat Judas ook berouw had, maar hij is verdronken in de toorn van God over zijn bedreven kwaad, maar Petrus verdronk in de vergevende liefde van zijn lieve Zaligmaker.”

DJK

Dit schreef ik verder nog ter aanvulling aan een vrouw die ook reageerde :

Geachte mevrouw,

“Wanneer God een verkoren zondaar in Zijn hemels gericht trekt, door de trekkende liefde des Vaders tot de geloofsgemeenschap met Christus, daar is de liefde meer en dieper dan de veroordeling en vloek der wet op de consciëntie van deze zondaar. Door deze trekkende liefde wordt hij verwaardigd en ingewonnen om verloren te gaan voor God, en Gods eer hoger te achten dan zijn eigen zaligheid. In dit verloren gaan is een berouw over de bedreven zonden, in de behoudenis door het toegepaste bloed van Christus is een nog dieper en smartelijker Evangelisch berouw over de vergeven zonden. Dit laatst genoemde berouw doet een gerechtvaardigde zondaar schuldig staan aan het vergoten bloed van Zijn lieve Zaligmaker. Over dit berouw zegt Efraïm zegt: *"Nadat ik bekeerd was, heb ik berouw gehad, en heb ik mijzelf op de heup geklopt...etc"* Het is niet eenvoudig om deze geestelijke doorlevingen op een dogmatische wijze te verwoorden. Ik probeer het telkens te doen vanuit de rechtvaardigingsleer van Paulus. De ingestorte liefde is de vervulling der wet, want deze liefde doet God en de naaste geen kwaad meer, Rom. 13:10. Vanuit deze liefde zegt ook David in Psalm 119: Hoe lief heb ik uw wet, zij is mijn betrachting den gansen dag....etc. Davids verdorven onbekeerde vlees (wat zich der wet niet wilde onderwerpen) was een hater van deze wet, daarom diende David met zijn vlees de wet der zonden, maar met zijn (in Christus) vernieuwde gemoed diende hij de wet Gods, Rom. 7:26.”

Hartelijke groet,
DJK